

tueres der i dette Forslag et Eneansvar for Mejerierne overfor første Køber, og jeg tør ikke gaa videre end hertil, uden at Mejerierne erklære sig rede til at paatage sig dette videregaaende Ansvar. Jeg tror ikke, at Lovgivningsmagten bør paalægge Mejerierne et Ansvar paa dette Punkt, som Mejerierne ikke selv ere rede til at tage. Men Forholdet er desuden ikke det, som det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Døcker) synes at mene — men hvad det ærede 5te kongevalgte Medlem paa Forhaand gik ud fra ikke er Tilfældet —, at Mejerierne ere uden Ansvar, naar Smørret er paa 2den, 3die, 4de, 5te Købers Haand. Nej, Mejeriet mister aldrig sit Ansvar, der vil altid være Mulighed for Regres til Mejeriet. Her er Tale om *Eneansvar*. Mejeriet har Eneansvar overfor Førstekøberen, men ikke overfor 2den, 3die, 4de, 5te Køber.

Til § 23 gjorde det ærede 5te kongevalgte Medlem nogle Bemærkninger, først af redaktionel Natur. Det refererer sig til første Stykke, hvor der tales om „disses Sundhedstilstand“. Det ærede Medlem var i Tvivl om, hvad „disses“ gik paa. Der maatte ikke vel kunne være Tvivl om, at det gaar paa Ordet „Varer“ i anden Linie. Det ærede Medlem syntes i øvrigt at mene, at man ikke kan tale om Varers Sundhedstilstand, men det finder jeg dog alligevel, at man kan. I daglig Tale taler man om sunde og friske Varer og om daarlige og usunde Varer, men det er naturligvis en Ting, vi kunne drøfte nærmere, og kunne vi komme til et Udtryk, som hæver enhver Tvivl om Meningen, og samtidig, rent sproglig set, er mere heldigt og anvendeligt end det, der er valgt, i det hele taget til en anden Ordstilling, skal jeg med Fornøjelse være med til at faa Forslaget ændret paa dette Punkt. Men saa var der desuden nogle Bemærkninger angaaende en Realitet, idet det ærede 5te kongevalgte Medlem sammenholdt Bestemmelsen i § 1 med § 23. Det ærede Medlem gjorde saaledes opmærksom paa, at det i § 1, trediesidste Linie, hedder: „Dog kun for saa vidt de nævnte Landbrugsprodukter ere *egnede* til Menneskeføde“. Jeg vil derom sige, at der med denne Udtryksform: „egnet til Menneskeføde“ ikke er fastslaaet, at det gælder Varer, der er appetitvækkende, og som absolut og under alle Omstændigheder ere tjenlige til Menneskeføde. Der menes i Almindelighed Varer, derifølge deres Form og Udseende kunne siges at være spiselige, selv om de efter deres virkelige Indhold og Smag — det kan gælde en Del af dem — ere uspiselige. Der kan saaledes ikke være Tvivl om, at Ben og

Haar ikke ere eller blot synes egnede til Menneskeføde, hvorimod man f. Eks. om Fedt siger, at det er egnet til Menneskeføde, fordi det er af en saadan Form, at det kan puttes i Munden og nedsvælges, men det kan alligevel være af den Beskaffenhed af forskellige Aarsager, at det ikke er egentlig egnet til Menneskeføde. De to Ting maa der saaledes skelnes imellem. Jeg vil altsaa henlede Opmærksomheden paa, at der ved Ordet „egnet“ ikke er tænkt paa, at Varerne absolut ere spiselige, men kun paa, at de efter deres Form og Natur kunde være eller synes egnede til Menneskeføde i Modsætning til dem, der afgjort efter deres Natur og Udseende ere uegnede dertil.

Det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Sonne), der som andre ærede Talere var inde paa Vandprocenten, fremhævede meget rigtig — jeg ønsker at understrege denne Bemærkning; jeg har gjort en lignende i Folketinget — at det, at man bringer Vandprocenten ned, ikke behøver at være eet med, at man bringer Kvaliteten af Smørret op. Det samme ærede Medlem havde adskillige Indvendinger mod Forslaget, men var for øvrigt enig i det til Grund liggende Princip, og det glæder mig overordentlig meget, navnlig fordi det af det ærede Medlem saa koncist, bestemt og klart blev fastslaaet, at Princippet, hvorpaa Forslaget bygger, er dette: Visse Forholdsregler gøres til Genstand for Lovbud, der staa faste og urokkelige, hvad jeg ogsaa fremhævede i mine korte Indledningsbemærkninger, medens andre Forholdsregler bero paa en Samvirken mellem Landbrugsministeren, Administrationen og Mejeribrugets Organisation. Jeg glæder mig overordentlig meget over, at det ærede Medlem saa klart og præcist fastslog Lovens Karakter netop paa det sidstnævnte Punkt og gav det sin Tilslutning, og jeg haaber, at denne Betragtning maa have eller vinde Flertal for sig i dette høje Ting. Men det ærede Medlem gjorde ogsaa nogle Indvendinger, dog kun af underordnet Natur. Han nævnedes saaledes § 9, i hvis 2det Stykke det hedder: „Naar Politiet har forvissat sig om, at Anmelderen er i Besiddelse af de til Fremstilling af saadant Smør fornødne Apparater“ o. s. v. Han vilde have foretrukket noget i Retning af: „Naar det er godtgjort“. Der kan ikke blive Strid mellem det ærede Medlem og mig paa dette Punkt, og hvis Lovforslaget i øvrigt skal ændres, skal jeg gerne medvirke til eller uden direkte personlig Medvirken modtage en Ændring, der fuldt ud kan tilfredsstille det ærede